

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **M. L., spol. s r.o.**
sídlem X
zastoupená JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D., LL.M., advokátem
sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

za účasti: 1) A. V., bytem X,
2) M. B., bytem X,
3) K. J., bytem X
4) P. M., bytem X,
5) J. M., bytem X,
6) I. M., bytem X,
všichni zastoupeni Mgr. Liborem Buchtou, advokátem
sídlem Dukelských hrdinů 23, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. X

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18 580,5 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jiřího Matznera, Ph.D., LL.M., advokáta.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.
Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Dne 25. 10. 2017 obdržel Městský úřad Mnichovo Hradiště (dále jen „městský úřad“) žádost osob zúčastněných na řízení 1) až 4) o vydání rozhodnutí podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), deklarujícího, že
 - (1) na pozemcích X a X se nachází veřejně přístupná účelová komunikace dle přílohy č. 1 žádosti a
 - (2) na pozemcích XX, se nachází veřejně přístupná účelová komunikace dle přílohy č. 2 žádosti.*(pozn. soudu: všechny nemovitosti uvedené v tomto rozsudku se nachází v katastrálním území X)*
2. Žalobkyně ve vyjádření k žádosti ze dne 1. 11. 2017 uvedla, že její pozemek x patří do uzavřeného prostoru, kde žalobkyně provozuje zemědělskou činnost, včetně chovu koní. Tento pozemek využívá 6 rekreaantů k přístupu ke svým rekreačním objektům. Žalobkyně jim v tom nikdy nebránila. Pouze žádala, aby při příjezdu a odjezdu uzavírali vstupní bránu, což respektovali. Rekreaanti užívají pozemek žalobkyně s jejím ústním souhlasem. Žalobkyně je oslovila s návrhem na uzavření nájemních smluv, na což nereagovali.
3. Dne 13. 7. 2018 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí. Výrokem I. deklaroval, že na pozemcích X a X se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Výrokem II. deklaroval, že na pozemcích XX se nachází veřejně přístupná účelová komunikace.
4. V odůvodnění konstatoval, že znaky veřejně přístupné účelové komunikace jsou
 - a) patrnost v terénu,
 - b) zákonný účel (spojení skupiny nemovitostí s komunikací vyšší kategorie),
 - c) komunikace slouží jako ničím nenahraditelná komunikační potřeba a
 - d) vlastníci pozemků s obecným užíváním souhlasili a nikdy veřejnému užívání nebránili.

Městský úřad uvedl, že z vyjádření manželů Čížkových vyplynulo, že na pozemku X, nyní X, byla služebnost chůze a jízdy již od roku 1948. Uvedené komunikace používali majitelé chat nepřetržitě zhruba od padesátých let minulého století. Z dokumentů předložených Č. plyne, že přístup k rekreačním objektům byl řešen již v roce 1970 a 1971 vyhotovením geometrických plánů se zakreslením přístupových cest. I v dostupných projektových dokumentacích k rekreačním chatám jsou zmiňovány jako přístupové cesty z hlavní komunikace. Podle městského úřadu předmětná komunikace přechází ve veřejně přístupný lesní pozemek a cestu využívají i místní občané ke vstupu do lesa a k pomníku padlého pruského bojovníka. Městský úřad dále uvedl, že osoba zúčastněná na řízení 3) potvrdila existenci cesty již od počátku minulého století, neboť její rodina vlastní chatu od roku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

1910. Ta též předložila geometrický plán z roku 1965, kde je zmíněna služebnost chůze a jízdy. Podle městského úřadu všichni účastníci ústního jednání shodně potvrdili, že dotčené cesty jsou užívány od nepaměti a nikdy žádný z majitelů pozemků nebránil v jejich veřejném užívání a ani žalobkyně, která pozemky nakupovala v letech 1999 až 2003, žádnou úhradu nepožadovala až do roku 2017.

5. Odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 9. 10. 2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že v řízení bylo prokázáno, že veřejnou cestou se předmětné pozemky staly konkludentním strpěním předchozích vlastníků. Tato komunikace je jako veřejná cesta užívána minimálně od 70. let minulého století, jak prokazují geometrické plány z let 1970 a 1971. Komunikace je přitom užívána z důvodu naléhavé komunikační potřeby. Komunikace spojuje jednotlivé nemovitosti se silnicí č. II/279. Žalobkyně neprokázala, že původními vlastníky dotčených pozemků byl v minulosti vysloven kvalifikovaný nesouhlas s jejím užíváním. Tím, že původní vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, založil právně závazný status i pro jeho budoucí majitele. Toto obecné užívání nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem jeho právního nástupce, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60. Připomíná, že rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, ale byla užívána jako veřejné cesta z důvodu naléhavé komunikační potřeby od nepaměti, je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Dle žalovaného neexistuje ani jiná srovnatelná alternativa pro zajištění plnohodnotného komunikačního spojení nemovitostí ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení 1) až 4).

Shrnutí žaloby

6. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalobkyně nesouhlasí s presumpcí existence souhlasů dřívějších vlastníků dotčených pozemků s omezením jejich vlastnického práva. Žalovaný pouze konstatoval, že nebyla prokázána neexistence kvalifikovaného souhlasu. Nicméně neexistuje ani důkaz o existenci takového souhlasu. V případě pochybností o existenci souhlasu je přitom třeba rozhodnout ve prospěch ochrany vlastnického práva. Žalobkyně s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2014, sp. zn. 28 Cdo 1911/2014, a rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 - 42, a ze dne 23. 9. 2013, č. j. 1 As 63/2013 - 49, zdůrazňuje, že pokud komunikaci užívá pouze konkrétní osoba či malý počet osob, nelze hovořit o obecném užívání. Předmětné pozemky jsou přitom slepou cestou k rekreačním chatám (jak je uvedeno i na str. 7 napadeného rozhodnutí), kde není žádná turistická trasa, žádná veřejná budova ani jiné veřejné zařízení. Nikdy zde nebyl dán důvod, aby tuto část široká veřejnost navštěvovala.
8. Podle žalobkyně není beztak rozhodující, zda byl souhlas s veřejným užíváním dán (ať už výslovně či mlčky), protože i pokud byl předchozím vlastníkem dán, nemohl přejít z předchozího vlastníka na žalobkyni. V tomto žalobkyně odkazuje na nálezy Ústavního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06. Pokud by její právní předchůdce mlčky strpěl užívání pozemků konkrétně vymezenému okruhu osob, jednalo by se maximálně o výprosu ve smyslu § 2189 občanského zákoníku, kterou lze kdykoliv odvolat. Žalobkyně nebrání v užívání svých pozemků vlastníkům přilehlých chat, ale vyžaduje uzavření formální nájemní smlouvy za úplatu či smlouvu o věcném břemeni za úplatu.

9. K otázce existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby žalobkyně uvádí, že pokud by dotčené pozemky sloužily jako přístupová cesta pouze pro vlastníky přilehlých chat, dá se přístup nahradit formou placeného nájmu, a není tak nutný zásah do vlastnického práva žalobkyně.
10. K otázce vztahu zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) žalobkyně odkazuje na nijak konkrétně nespecifikované výkladové stanovisko, podle kterého je § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona speciálním ustanovením vůči zákonu o pozemních komunikacích a omezení veřejného přístupu v něm uvedené platí i pro účelové komunikace nacházející se na pozemcích určených k plnění funkce lesa.
11. Konečně žalobkyně namítá, že se žalovaný nijak nevypořádal s tím, že předmětné pozemky jsou součástí zemědělského objektu, kde žalobkyně chová koně. Tento objekt je oplocen a z bezpečnostního hlediska je zcela vyloučeno, aby kterékoli části pozemků v objektu byly považovány za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Zde žalobkyně odkazuje na § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odkaz žalobkyně na nález sp. zn. II. ÚS 268/06 je nepřipadný, neboť se týkal přechodu vlastnického práva na restituentky, jejichž právním předchůdcem byla veřejnoprávní korporace.
13. Žalobkyně zřejmě přehlédla, že nabytím pozemků vstoupila nejen do práv, ale také povinností předchozího vlastníka. Předchozí souhlas byl městským úřadem zjištěn dostatečně, když odkázal na zápis o místním šetření z roku 1956, rozhodnutí o umístění stavby z roku 1987 a geometrické plány z roku 1970 a 1971. Žalovaný se s touto námitkou též vypořádal, a to na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. V blízkosti předmětné komunikace se nachází obora X, památník pruského vojáka, v blízkosti je cyklostezka. To, že v místě není značená turistická cesta, neznamená, že se zde nikdo nepohybuje, např. houbaři. Žalobkyně také zcela opomněla, že nejprve byla cesta přes předmětný pozemky užívána osobami zúčastněnými na řízení a teprve později žalobkyně začala chovat koně a omezovat přístup, čímž zasáhla do dlouhodobě poklidného stavu.
14. Dle žalovaného žalobkyně fakticky v žalobě připouští, že neexistuje žádná jiná alternativní cesta.
15. K námitce uzavřeného areálu žalovaný namítl, že žalobkyně nepředložila žádné rozhodnutí, z kterého by vyplývalo, že se předmětné pozemky nachází v uzavřeném

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

prostoru. Ohledně výhrad žalobkyně stran lesního zákona žalovaný odkazuje na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí a uvádí, že veřejně přístupná účelová komunikace může být deklarována i na pozemku, který by mohl plnit funkci lesa.

Replika žalobkyně

16. Žalobkyně v replice uvedla, že dopisy ze dne 2. 4. 2009 a 2. 2. 2017 svědčí o tom, že se jedná o soukromý pozemek, nikoliv veřejně přístupnou komunikaci a že pohyblivá část ohrad slouží pouze jednotlivým vlastníkům chat a jejich návštěvám, nikoliv široké veřejnosti. Přípis ze dne 8. 11. 2017 stvrzuje, že se jedná o soukromý pozemek a že jej využívá celkem šest rekreatantů, kteří jsou povinni závory uzavírat.
17. Dále žalobkyně poukazuje na to, že historicky mělo dojít k řešení přístupové cesty každým z chatářů individuálně, tj. smluvně s majitelem. Sám správní orgán ve svém rozhodnutí o umístění stavby z roku 1963 poznamenal, že vlastník stavby si zajistí přístup smluvně, což bylo podmínkou pro vydání souhlasu se stavbou chaty.

Podstatný obsah správního spisu

18. Ze žádosti ze dne 18. 10. 2017 vyplývá, že
 - osoba zúčastněná na řízení 1) je vlastníkem pozemku st. x, jehož součástí je budova č. ev. x
 - osoba zúčastněná na řízení 2) je vlastníkem pozemku st. x, jehož součástí je budova č. ev. x
 - osoba zúčastněná na řízení 3) je vlastníkem pozemku st. x, jehož součástí je budova č. ev. x
 - osoba zúčastněná na řízení 4) je vlastníkem pozemku st. x, jehož součástí je budova č. ev. x.

Dle žádosti je přístup k rekreačním objektům osob zúčastněných na řízení 1) a 2) možný pouze ze silnice 279 přes pozemky x (vlastník Česká republika) a x (vlastník žalobkyně).

K rekreačním objektům osob zúčastněných na řízení 3) a 4) je dle žádosti přístup možný pouze ze silnice 279 přes pozemky x (vlastník Česká republika), x (vlastník žalobkyně), x (vlastník J. S.), x (vlastník obec Žďár), x (vlastník obec Žďár), 294, xx (vše vlastníci žalobkyně).

K žádosti jsou přiloženy výpisy jednotlivých pozemků z katastru nemovitostí.

19. Žadatelé také předložili dopis pana S. S. ze dne 22. 5. 2000. V něm pan S. oslovuje pana L. M. (jednatele žalobkyně – pozn. soudu) s následující žádostí: „*Pane M., jménem všech uživatelů přístupové cesty Vás žádáme o vyměření a následné vykoupení přístupové cesty od státní silnice ze X, po oddělení z Vámi nyní vlastněného pozemku. Částku za odkoupení, na které se ještě společně dohodneme, Vám po převedení a zaznamenání na uživatele cesty do geometrického plánu s uvedením pozemku pana K., pozemku pana J., pozemku pana Č., pozemku pana V., pozemku pana S., pozemku pana S. a pozemku pana B. společně uhradíme na Vaše bankovní konto nebo v hotovosti proti písemnému potvrzení o převzetí dohodnuté částky a*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

zároveň předání geometrického plánu s uvedením nás, nových majitelů přístupové cesty. Žádáme Vás o brzké vyřízení naší žádosti. Za uživatele cesty, S.S., rekreační chata č. x“

20. Dále je ve správním spise založena odpověď pana L. M. ze dne 5. 6. 2000: „*Ubezpečuji Vás i Vaše sousedy o tom, že nemáte a ani v budoucnu nebudete mít potíže s přístupem k Vaším chatám. Pozemek, na kterém leží příjezdová cesta, jsem nekoupil proto, abych Vám činil potíže. Osobně však chápu Vaši snahu zmíněnou příjezdovou cestu legalizovat. Chápu tuto aktivitu o to víc, neboť jsem ve stejné situaci. I já potřebuji vyřešit přístup k mé chatě. Není proto pochyb o tom, že jsem připraven k jednání. Prosím Vás, dejte Vaším sousedům Váš dopis i tuto moji odpověď na vědomí.*“
21. Žadatelé dále předložili dopisy zástupce žalobkyně ze dne 10. 5. 2017 a 21. 6. 2017 adresované osobám zúčastněným na řízení 1), 3) a 4), v nichž uvádí, že se užíváním pozemků žalobkyně k přístupu ke svým nemovitostem bezdůvodně obohacují na její úkor. Zástupce je vyzývá k podpisu přiložených nájemních smluv a v případě osob zúčastněných na řízení 3) a 4) též zaplacení finanční částky za bezdůvodné obohacení.
22. Žalobkyně ke svému vyjádření ze dne 1. 11. 2017 přiložila rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2012, č. j. X, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí městského úřadu, jímž byla dodatečně povolena stavba *Přístupová komunikace k parcele x*, a řízení zastavil. Z rozhodnutí plyne, že žalobkyně jakožto odvolatelka vyslovila zásadní nesouhlas s veřejným charakterem budoucí komunikace. Podle odvolatelky rozestavěná komunikace splňuje status účelové komunikace v uzavřených prostorách a upozorňuje, že dle vydaného stavebního povolení je oprávněna postavit objekty statku pro chov koní a současně je povinna jako chovatel koní prostor pro chov zajistit tak, aby nemohlo dojít k útěku zvířat. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že existuje zásadní rozpor o charakteru účelové komunikace, tedy zda jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nebo účelovou komunikaci v uzavřeném areálu. Tento rozpor je třeba vyřešit. V pochybnostech má rozhodnout příslušný silniční správní úřad. Od tohoto posouzení se pak bude odvíjet odpověď na to, který úřad je vůbec příslušný k rozhodování o povolení stavby.
23. K tomu je připojen přípis Obecního úřadu Žďár ze dne 12. 6. 2012, v němž se uvádí, že tento bere na vědomí rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2012 a potvrzuje, že přístupová komunikace k parcele x je důvodně považována za účelovou komunikaci v uzavřených prostorách.
24. Dále žalobkyně přiložila dopis pana L. M. ze dne 2. 4. 2009 uvedený slovy „Vážení sousedé“, v němž uvádí, že 28. 2. 2009 došlo v obci O. ke srážce koně s automobilem. Z důvodu předejití podobné tragédii je v dopise uvedeno, že žalobkyně vybudovala ohrady kolem pastvin, kde se pasou koně. Výjimku tvoří pohyblivá část ohrad na pozemcích č. x a x, která byla zbudována pro přístup sousedů k jejím chatám. Dále uvádí, že použití pohyblivé části ohrad je určeno výlučně k vjezdu či výjezdu vozidel sousedů a jejich návštěv a po průjezdu je nutné ohradu ihned pevně uzavřít. Závěrem uvádí, že si je vědom, že zastavováním vozidel a manipulováním s pohyblivou částí ohrady způsobuje jistě nepohodlí, ale to je nesrovnatelné s reálným rizikem možné tragédie. Ve spise je dále obdobný dopis datovaný dnem 2. 2. 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

25. Žalobkyně dále k vyjádření ze dne 15. 12. 2017 připojila výpisy za katastru nemovitostí, fotografie, mapu se žlutě vyšrafovanými pozemky, které mají představovat uzavřený areál v jejím vlastnictví, a mapy s vyznačenými cestami přes její pozemky.
26. Osoby zúčastněné na řízení 1) až 4) předložili dne 19. 2. 2018 městskému úřadu technickou zprávu se zaměřením obou přístupových komunikací. Cesta vedoucí přes pozemky xx měří 132 metrů. Cesta vedoucí přes pozemky xx měří 295 metrů.
27. Ze záznamu ze dne 16. 4. 2018 vyplývá, že toho dne se dostavili k městskému úřadu účastníci řízení manželé Č., kteří uvedli, že služebnost chůze a jízdy byla na pozemku x, nyní x již od roku 1948 a že obě komunikace jsou používány majiteli chat nepřetržitě již zhruba od padesátých let minulého století.
28. Č. také předložili dopis místního národního výboru ze dne 24. 4. 1972, adresovaný J. Č., v němž se uvádí, že podle záznamu v pozemkové knize je na základě tržové smlouvy ze dne 29. 9. 1948 a geometrického plánu ze dne 16. 3. 1948 vložena služebnost chůze a jízdy ve směru na plánu zeleně vyčárkovaném po pozemku x louce jako statku služebném pro každého vlastníka pozemku x louky jako statku panujícího. Dále je v něm uvedeno že MNV loni zřídil za účelem přístupu k chatám parcelách xx a další chaty pod pomníčkem padlého pruského důstojníka, tj. xx a xx. K výstavbě a vytýčení přístupové cesty bylo použito podle vzájemné dohody s majiteli pozemků x a s majitelem pozemku x části jejich pozemků, aby cesta vůbec mohla být zřízena. Majetkové uspořádání s těmito majiteli bude provedeno v nejbližší době. K tomu Č. také přiložili kopii katastrální mapy se zeleně zakreslenou služebností, na kterou je odkazováno v dopise.
29. Dále Č. předložili dopis ze dne 8. 7. 1975, v němž si místními národním výboru stěžují, že cesta k jejich chatě byla zatarasena osobními vozidly návštěvníků chaty na pozemku x (J. K.). K. jim měl sdělit, že tady není žádná cesta, že je to jeho pozemek, který si zaplatil. Dále uvádí, že cestu užívají ve smyslu zápisu v příslušných knihách 27 let. Jako vlastník pozemku x je podepsán J. Č., jako vlastník pozemku x M. Č..
30. Na to navazuje dopis místního národního výboru ze dne 10. 7. 1975 adresovaný J. K.. V něm se uvádí, že mu píše ve věci přístupu na pozemky x a x, na kterých byla již dříve postavena chata M. Č. aj. Č.. Je to pozemek za chatou pana K., kterou toho času staví. Výbor píše, že aby byl umožněn přístup na pozemek, na kterém pan K. staví chatu, byla provedena přístupová cesta, která má sloužit nejen panu K., ale i dalším chatám, které by se stavěly vedle něj nebo i za ním. Územní rozhodnutí na tuto cestu bylo vydáno 16. 11. 1971 a cesta vede od státní silnice přes louky x a přes znovuzřízený mostek. Podle pozemkových knih mají právo voleného přístupu do své chaty M. Č. aj. Č.. Tato chata je umístěna na kraji lesa za panem K.. Proto musí být toto právo, které je zaneseno v pozemkových knihách, dodržováno. V zájmu dobrého soužití je třeba, abyste nezabraňoval vstupu po této cestě (která vede i k jeho chatě) a která vede podle jeho pozemku v určené šířce. Tento dopis výbor píše proto, že si Č. podali stížnost dne 2. 5. 1975, kdy jim řekl, že tam není žádná cesta a že pozemek je jeho. K tomu panu K. sdělují, že pozemek patří státu a jemu byl přidělen podle předpisů do osobního užívání. Nijak jej nechtějí omezovat v jeho právech, ale je nutné dodržovat volný přístup na chatu Čížkových a v případě potřeby cestu na nutný průjezd nebo průjezd pro uvedenou chatu č. x zajistit.

31. Č., také přiložili dopis J. Č. ze dne 2. 8. 1990, v němž žádá o ujasnění a objasnění celé přístupové cesty po celé parcele x, jelikož dochází k neustálým výtkám majitele parcely x pana J., že k pozemku x není vytyčena žádná cesta ani zapsaná služebnost. Pan J. mu naposledy dne 29. 7. 1990 vytýkal, že jezdí po cizí parcele. Proto upozorňuje na zápis v pozemkové knize ohledně vložené služebnosti.
32. Na to opět navazuje dopis místního výboru ze dne 28. 8. 1990 adresovaný J. J.. Výbor v něm adresáta upozorňuje, že podle tržové smlouvy ze dne 29. 9. 1948 je vložena služebnost chůze a jízdy po pozemku x jako statku služebném pro každého vlastníka pozemků x a x. Je povinností výboru zajistit přístupové cesty k rekreačním chatám, a tak tuto záležitost bude řešit vykoupením pozemku na tyto přístupové cesty jak pro paní Č., tak pro pana Č. a následně pro pana Š.. Vyměření proběhne začátkem září.
33. Z protokolu o ústním jednání ze dne 20. 4. 2018 vyplývá, že zástupce žalobkyně při něm uvedl, že nebrání přístupu k pozemkům, ale chtějí, aby byla respektována pravidla pro zabezpečení areálu Ž. a vlastníci pozemků hradili nájem. Nejedná se o veřejnou komunikaci, protože se zde veřejnost nemůže pohybovat. Jedná se pouze o zabezpečení přístupu pro vlastníky pozemků s chatami. Kromě přístupu ke stojícím chatám nemá cesta jiné vyústění a nikam nepokračuje. Zástupce osob zúčastněných na řízení 1) až 4) naopak uváděl, že cesta je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Nájemní smlouvu s nesmyslnými podmínkami odmítli. Pan M. uvedl, že byl ochoten pozemky odpovídající cestě odprodat, pak od toho ale ustoupil. Osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že její otec tam má trvalé bydliště. Starosta obce, pan S., uvedl, že obec vejde v jednání s majitelem z důvodu provázání obecních pozemků, a přislíbil dohledat dostupnou dokumentaci k dotčeným cestám. Osoba zúčastněná na řízení 3) uvedla, že mají chatu z roku 1910. Ta cesta mohla být povolena pouze s tím, že k ní povede přístupová komunikace. Ta je zde z přelomu století a bylo na ní vázáno břemeno chůze a jízdy. Zástupce žalobkyně uvedl, že lesní pozemek, na kterém je vyjeta cesta, na jedné straně ústí do uzavřeného areálu Ž. a na druhé straně na obecní cestu, přičemž začátek cesty je označen „soukromý pozemek“. Slouží výhradně a jen k přístupu vlastníků na jejich pozemek, a proto nesplňuje minimálně jednu ze zákonných podmínek pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace. Současně vede skrz lesní pozemek a dle lesního zákona komunikace pro osobní vozidla není v lese povolena. Pan S.. (vlastník pozemku x) uvedl, že kdo chce jezdit přes jejich pozemek, ať jezdí.
34. Při jednání založil zástupce osob zúčastněných na řízení 1) až 4) do spisu znalecký posudek ze dne 25. 1. 1979 k ocenění rekreační chaty ev. č. x se st. parcelou x. V něm se mj. uvádí, že vlastníkem pozemků je paní B. Č., chata je ve vlastnictví pana J. E.. Rekreační chata leží v rekreační chatové osadě, která byla postavena kolem roku 1940. Pozemky jednotlivých chat jsou neoploceny, přístup do chatové osady je nezpevněnou lesní cestou po lesní cestě směrem severním. Chatová osada se nachází po levé straně státní silnice vedoucí ze Žďáru směrem ke Kosti, proti stávající oboře mufloní zvěře X.
35. Dále předložil dopis pana S. S. ze dne 3. 8. 1970 místnímu výboru. V něm píše, že děkuje za informaci o rozhodnutí výboru. Není mu však zřejmé, jak velká bude celková plocha pozemku, který mu bude přidělen k užívání. Dále prosí o sdělení, jakým způsobem bude

vyřešen přístup na přidělený pozemek. Na to tamní výbor odpověděl dne 4. 8. 1970, že otázka přístupové komunikace k chatě je nyní řešena hromadně pro celou skupinu chat. Výbor jedná s geodezií o vyměření cesty, následovat budou jednání s majiteli půdy a teprve po úspěšném jednání bude cesta vytýčena a dána do užívání jako cesta veřejná v majetku výboru. Výbor píše, že to bude chvíli trvat, lidé, kteří majetek delší dobu v užívání se s ním neradi loučí, budou asi muset přistoupit k nucenému výkupu. V dopisu výboru panu S. ze dne 26. 1. 1971 je pak uvedeno, že co se týče přístupu, na jaře bude již cesta v majetku výboru, a to od státní silnice přes louku po úpravě přejezdu přes potůček.

36. Dále bylo do spisu založeno rozhodnutí tamního národního výboru ze dne 17. 12. 1963 o umístění stavby rekreační chaty na pozemku x a x. V rozhodnutí je uvedeno, že si jednotliví stavebníci (v rozhodnutí jsou zmíněni J. Č., Vl. P. a L. M.) zajistí smluvně s majiteli, příp. uživateli pozemku x a x právo přístupu na pozemky určené ke stavbě rekreačních chat.
37. Dále bylo do spisu založeno rozhodnutí tamního národního výboru ze dne 15. 3. 1988 o umístění stavby rekreační chaty na pozemku x. V rozhodnutí je uvedeno, že přístup na pozemek bude zajištěn ze silnice x, po komunikaci x a po komunikaci, která bude upravena po části pozemku x.
38. V zápise ze dne 28. 9. 1956 je uvedeno, že staveniště chaty na pozemku x je přístupno ze státní silnice Žďár - Kost 722. Při výstavbě se využívá dosavadních komunikací.
39. Ze záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 25. 4. 2018 vyplývá, že se k němu dostavila spoluvlastnice pozemku x. Ta uvedla, že cesta podél jejich pozemku umístěná na pozemku x je využívána od nepaměti i občany obce Ž. a není jí známo, že by někdy v minulosti bylo bráněno majiteli dotčeného pozemku v jejím užívání.
40. Starosta obce J. S. informoval dne 7. 5. 2018 městský úřad, že se k projednávané problematice nepodařilo dohledat jakékoliv podklady.
41. Dne 23. 7. 2018 se vyjádřili manželé Č. k prvostupňovému rozhodnutí. Uvedli, že chata (na pozemku x) je ve vlastnictví výlučně J. Č.. Na tomto pozemku ani za ním se nenachází žádný pomník pruského bojovníka. Ten se nachází na pozemku x (vlastník M. M.). Toto uvádí, aby jejich pozemky nadále sloužily k rekreaci a nikoliv jako veřejný prostor.
42. Dne 23. 8. 2018 se vyjádřil k odvolání žalobkyně pan J. S., který uvedl, že veřejná cesta spojující obec S. se silnicí x vedla přes předmětné pozemky odjakživa a byla používána širokou veřejností, jak je tomu i dnes. Tvrzení, že uvedená cesta končí na pozemku žalobkyně, je tedy nepravdivé, naopak cesta je průběžná a je napojena na silnici v obci S..

Posouzení věci soudem

43. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

44. Dle ustálené judikatury správních soudů veřejně přístupná účelová komunikace vzniká při současném naplnění čtyř znaků:
a) patrnost a stálost cesty v terénu,
b) spojení pozemků s veřejnou komunikací,
c) souhlas vlastníka s obecným užíváním účelové komunikace a
d) nutná komunikační potřeba
(viz např. rozsudky NSS ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 As 347/2020 - 49, odst. 27, ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 252/2015 - 25, nebo ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 - 42, č. 2826/2013 Sb. NSS).
45. V nyní posuzované věci žalobkyně rozporuje zejména naplnění třetí podmínky, tj. udělení souhlasu s obecným užíváním účelové komunikace. Nepopírá, že dlouhodobě nijak nebránila v užívání svých pozemků jako přístupové cesty šesti vlastníkům přilehlých chat, má však za to, že nikdy ona ani její právní předchůdce nedali souhlas s užíváním pozemků široké veřejnosti.
46. Žalobkyně má pravdu, že pokud byl souhlas udělen pouze jasně ohraničenému okruhu osob, jednalo by se nanejvýš o kdykoliv odvolatelnou výprosu, nikoliv souhlas s obecným užíváním komunikace (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14, odst. 8 a 10). V takovém případě by nemohlo jít o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, neboť nebyl dán souhlas s veřejným užíváním pozemku jako účelové komunikaci.
47. Městský úřad k otázce, zda cesty užívali jen vlastníci rekreačních chat či též široká veřejnost, v závěru svého rozhodnutí uvedl, že celý areál chatové osady je veřejně přístupný a cesty využívá i široká veřejnost pro vstup do lesa.
48. Žalobkyně v odvolání městskému úřadu vytkla, že se nezaměřil na podstatnou skutečnost, zda byly pozemky užívány širokou veřejností. Taková skutečnost nebyla dle žalobkyně prokázána. Není zřejmé, jak městský úřad dospěl k závěru o tom, že cestu využívá veřejnost k přístupu do lesa. Podle ní je chatová osada uzavřena a žádná cesta do lesa nepokračuje.
49. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl pouze tolik, že předmětné pozemky byly jako veřejné cesty užívány minimálně od 70. let 20. století, což mají prokazovat geometrické plány z roku 1970 a 1971. Blíže se námitkou nezabýval a není ani zřejmé, jak z existence těchto plánů žalovaný dovodil, že obě cesty užívala širší veřejnost. Toto samotné konstatování bez bližšího zdůvodnění dle soudu nepostačuje k závěru, že předmětné pozemky byly od 70. let užívány veřejností.
50. Geometrické plány z let 1970 a 1971 založili do spisu manželé Čížkovi. Na nich jsou jako nově vytvořené uvedeny parcely x a x, které obě vedou od silnice k chatové osadě, u obou je uveden druh pozemku „cesta“ a jako vlastník je uveden Čsl. stát - MNV Žďár.

51. Geometrický plán je sám o sobě toliko technický podklad, který definuje případnou změnu ohledně nemovitostí, k níž nutně ale nemusí dojít. Soudu není ze správního spisu znám osud v té době chystaných nových parcel, nicméně dle stávajícího stavu katastru nemovitostí pozemky vyměřené v této podobě neexistují. Soudu tak není zřejmé, jak ze samotné existence těchto plánů žalovaný dovodil, že obě cesty používala široká veřejnost minimálně od 70. let.
52. Stejně tak strohé zdůvodnění městského úřadu (odlišné od odůvodnění napadeného rozhodnutí) nemůže obstát. Městský úřad závěr o souhlasu s veřejným užíváním opřel o tvrzení, že cestu využívá široká veřejnost pro vstup do lesa, což ale ve svém rozhodnutí neopřel o žádný důkaz a nijak blíže nezdůvodnil. Žalobkyně tento závěr v odvolání zpochybnila s tím, že na předmětnou cestu přes její pozemky žádná lesní cesta nenavazuje, na což ale žalovaný konkrétně nereagoval, jak vyplývá z předchozích odstavců.
53. Pokud by bylo zjištěno, že obě cesty byly v minulosti využívány širokou veřejností (tj. nikoli jen několika vlastníky či návštěvníky přilehlých chat, ale skutečně blíže neurčeným okruhem osob) např. právě k přístupu do lesa a žalobkyně či její právní předchůdce v tom nikomu nebránili, lze z toho skutečně dovodit, že souhlas v konkludentní podobě s veřejným užíváním pozemků jako komunikace byl dán. Takové zjištění však musí být pečlivě odůvodněno (tím spíše, že žalobkyně proti němu v odvolání vznáší námitky), což v této chvíli splněno není, a musí mít oporu v důkazech obsažených ve správním spise.
54. Správní orgány nezjistily, že by žalobkyně či její právní předchůdci bránili veřejnosti v užívání pozemků jakožto cesty, tedy že by vyjádřili tzv. kvalifikovaný nesouhlas s veřejným užíváním jejich pozemků. Ten může být vyjádřen tím, že v době, kdy začíná být pozemek užíván veřejností, vlastník pozemku učiní nějaké aktivní kroky, kterými s veřejným užíváním vyjádří nesouhlas (např. oplocením pozemku, umístěním cedule zakazující vstup nebo opakovaným slovním vykazováním uživatelů cesty; viz Černínová, M., Černín, K., Tichý, M.: Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Wolters Kluwer, Praha 2015; komentář k § 7, bod 12).
55. Předpokladem pro nutnost vyjádřit tento nesouhlas ze strany vlastníka pozemku je ale logicky právě skutečnost, na kterou v odvolání i žalobě naráží žalobkyně, tj. že veřejnost (nejen tedy úzký okruh několika vlastníků přilehlých rekreačních chat) vůbec využívala předmětné pozemky jako komunikaci. Užívání pozemku širší veřejností je základním prvkem obecného užívání (rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 As 63/2013 - 49, odst. 47). Pokud žalobkyně či její předchůdce souhlasili s užíváním cest několika vlastníky chat a jejich návštěvníky, aniž by tyto cesty současně využívala širší veřejnost, neměla žalobkyně či její právní předchůdce logicky důvod dávat jakkoliv najevo nesouhlas s něčím, k čemu nedocházelo. Obdobný závěr formuloval NSS již v rozsudku ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60: „*Konkludentní souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace totiž nelze bez dalšího vyvodit z toho, že stěžovatelka nebo její právní předchůdce účelovou komunikaci fyzicky neoplotili ani neoznačili jako soukromý pozemek se zákazem vstupu. Šlo by totiž o nepřipustně extenzivní výklad § 7 odst. 1 a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Pokud snad komunikace nebyla třetími osobami užívána (tento ani opačný názor však ze správního spisu nevyplývá), nebyl ani důvod pro oplocování nebo označování pozemku cedulí.*“

Teprve pokud by snad komunikace byla užívána třetími osobami, aniž by vlastník pozemku svůj nesouhlas s tímto projevil např. označením cedulí se zákazem vstupu, bylo by lze hovořit o jeho konkludentním souhlasu s veřejným užíváním účelové komunikace.“ (odst. 35)

56. Dosavadní skutková zjištění správních orgánů a navazující odůvodnění jejich rozhodnutí nepostačují k závěru, že pozemky užívala jako komunikaci též širší veřejnost. Stručné konstatování v rozhodnutí správních orgánů, že předmětné pozemky využívala širší veřejnost, nejsou dostatečně skutkově ani argumentačně podloženy. Napadené rozhodnutí je tak v této podobě nepřesvědčivé, neboť vychází z (v tuto chvíli) nepodloženého skutkového zjištění. Soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Byť obdobné výhrady má soud vůči prvostupňovému rozhodnutí, není vyloučeno, že bude možné vytýkané vady napravit v odvolacím řízení. Proto soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106).
57. V dalším řízení musí správní orgány v první řadě zodpovědět otázku, zda širší veřejnost někdy v minulosti cesty využívala (ať už za účelem přístupu do lesa, přístupu k zmíněnému památníku pruského vojáka či za jakýmkoli jiným účelem). V tomto ohledu žalovaný jednak své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodní, aby bylo mj. zřejmé, o jaké důkazy a úvahy opírá své skutkové závěry, a pokud to bude třeba, doplní dokazování (např. výslechem svědků).
58. Soud také zdůrazňuje, že podaná žádost se týká dvou samostatných cest vedoucích přes zcela jiné pozemky, takže znaky veřejně přístupné účelové komunikace je třeba hodnotit ve vztahu ke každé z nich zvlášť. Například případné zjištění, že veřejnost dlouhodobě využívala jednu z cest k přístupu k památníku či do lesa, ještě neznamená, že veřejnost využívala též druhou z cest. V tomto ohledu musí žalovaný v dalším řízení důsledněji dbát na to, aby bylo zřejmé, které výpovědi, listiny a další důkazy se vztahují ke které z cest a ke které z nich činí úvahy.
59. Teprve pokud bude bezpečně prokázáno, že obě cesty byly využívány vedle vlastníků a návštěvníků několika rekreačních chat též širší veřejností, a současně nebude zjištěno, že by se tomuto užívání žalobkyně či předchozí vlastníci aktivně bránili, bude možné dovodit, že konkludentní souhlas s užíváním byl dán. Není samozřejmě ani vyloučeno, aby jedna z cest naplnila znaky veřejně přístupné účelové komunikace a druhá z nich nikoliv.
60. Pokud jde o zmínky ohledně služebností v některých listinách založených ve správním spise, soud pro úplnost připomíná, že „[v]znik obecného užívání nelze bez dalšího dovodit ani u cest, které podle soukromého práva slouží pouze oprávněným z věcného břemene nebo z obligace. Skutečnost, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce upravil právo cesty a jízdy formou věcného břemene, totiž svědčí spíše tomu, že neměl v úmyslu povolit neomezené užívání komunikace na jeho pozemku neurčitým okruhem třetích osob (srov. též nálezn. sp. zn. II. ÚS 268/06, cit. v bodě [27] shora, body 40 a 43).“ (rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2009, čj. 1 As 76/2009 - 60, odst. 33).
61. Další námitky žalobkyně nejsou důvodné.

62. Žalobkyně s odkazem na nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, tvrdí, že i pokud by předchozí vlastník takový souhlas s veřejným užíváním dal, nemohl na ni přejít.
63. S tím nelze souhlasit. Příslušná pasáž odkazovaného nálezu zní takto: „*Ústavní soud akceptuje v obecné rovině názor Nejvyššího soudu ČR, že omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejného přístupu na tento pozemek je způsobilé přecházet z vlastníka na vlastníka a že není třeba souhlasu nového vlastníka, pokud byl souhlas udělen vlastníky předchozími. Tento závěr jistě platí tam, kde dochází k převodu vlastnického práva mezi soukromými subjekty a kde nový vlastník pozemek přejímá do vlastnictví s vědomím, že vlastnické právo je již takto omezeno. Tento závěr však nelze podle Ústavního soudu vztahovat na případ stěžovatelů, kteří nabyli vlastnické právo k pozemku od hl. města Prahy v restituci. V daném případě je totiž nezbytné přihlížet k tomu, že předchozím vlastníkem byla veřejnoprávní korporace, jejíž přístup k otázce veřejného užívání pozemků je jistě velmi odlišný od postojů ryze soukromého vlastníka pozemku. Lze konstatovat, že stěžovatelé v tomto smyslu nemohli vstupovat do práv a povinností předchozího vlastníka, a naopak by bylo proti smyslu vlastnické restituce, pokud by sice získali vlastnické právo, ovšem zatížené veřejným užíváním pozemku. Podle Ústavního soudu je proto porušením vlastnického práva, pokud obecné soudy jejich souhlas bez dalšího presumovaly.*“ (odst. 38)
64. Z citovaného nálezu je zřejmé, že Ústavní soud naopak akceptuje judikaturu nejvyšších soudů, podle níž souhlas předchozího vlastníka s veřejným užíváním přechází na další vlastníky pozemků. Z citovaného nálezu vyplývá jediná výjimka, a tou je nabytí vlastnického práva k pozemku v restituci od veřejnoprávní korporace (srov. též např. usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 136/15, odst. 11–13). Z tvrzení žalobkyně ani stávajícího obsahu spisu však nevyplývá, že by se měla tato výjimka v posuzovaném případě uplatnit. Dle prvostupňového rozhodnutí žalobkyně koupila pozemky v letech 1999 až 2003, s čímž koresponduje dopis jejího jednatele (pana M.) ze dne 5. 6. 2000, kde píše, že pozemky koupil.
65. K podmínce nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby žalobkyně netvrdí, že by vlastníci chat měli jinou příjezdovou alternativu. Takovou alternativou nemůže být nabídka soukromoprávního ujednání v podobě nájemního vztahu, jak žalobkyně tvrdí. Takový výklad by znamenal, že podmínku nutné komunikační potřeby nelze nikdy splnit, neboť užívání pozemků jako cesty lze prakticky vždy upravit soukromoprávní cestou. Není tak sporu o tom, že obě předmětné cesty splňují podmínku nutné komunikační potřeby.
66. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný nijak nevypořádal s tím, že předmětné pozemky jsou součástí zemědělského objektu, kde žalobkyně chová koně, objekt je oplocen a kvůli bezpečnosti je vyloučeno, aby byla jeho kterákoli část považována za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. V takovémto případě jsou pozemky veřejně nepřístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.
67. Soud ověřil, že žalobkyně námitku, že jde o vnitřní účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, v odvolání nevznesla. Nelze tedy žalovanému úspěšně vytýkat, že se s touto námitkou výslovně v odůvodnění nevypořádal.

68. Soud zároveň tuto námitku nepovažuje ani za věcně důvodnou. Z předmětného ustanovení vyplývá, že aby se jednalo o tzv. vnitřní (neveřejnou) účelovou komunikaci, musí se nacházet v uzavřeném prostoru či objektu. Existence volně manipulovatelné závory ještě neznamená, že jde o vnitřní účelovou komunikaci, a tím pádem že nemůže jít o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019 - 76: *„Za uzavřený areál nelze považovat cestu v krajině, kde se pěší veřejnost může volně pohybovat a přicházet z různých stran. Uzavřenými prostory či objekty budou spíše ty, které jsou uzavřeny zcela, tedy po celém obvodu a způsobem, který brání všem formám obecného užívání.“* (odst. 47). Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by pozemky, přes které vedou předmětné cesty, byly takto hermeticky uzavřeny. Zmíněnou závoru může kdokoliv jednoduše otevřít a zavřít, případně pěší ji mohou obejít. Nejde tak o uzavřený prostor ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.
69. Pokud jde o tvrzenou nezbytnost uzavření areálu z bezpečnostních důvodů (chov koní), soud odkazuje na § 7 odst. 1 větu druhou zákona o pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení může příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Takto může žalobkyně postupovat v případě, že bude uzavřeno, že jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.
70. Soudu není zcela srozumitelná žalobní argumentace stran vztahu zákona o pozemních komunikacích a lesního zákona. Zřejmě však má žalobkyně za to, že na lesním pozemku není možné deklarovat veřejně přístupnou účelovou komunikaci, neboť v lese je zakázáno stát a jezdit s motorovými vozidly (viz str. 4 odvolání). K tomu soud uvádí, že v tomto řízení jde pouze o to, zda se na předmětných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace, tj. zda jsou naplněny její výše uvedené znaky. Žalobkyně však svou námitkou směřuje do otázek souvisejících již s režimem provozu na této komunikaci. V tomto soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 As 68/2014 - 87: *„Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že krajský soud v souladu se zákonem vyslovil závěr, že správní orgán v řízení vedeném podle ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pouze deklaruje existenci fakticky existujícího stavu a že proto není povinen zabývat se otázkami souvisejícími s režimem provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci, jako např. tím, zda vjezd motorovými vozidly na ni je v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny“*. Jinými slovy zjištění, že komunikace vede přes lesní pozemky, nebrání její deklaraci jako veřejně přístupné účelové komunikace. Soud se proto nezabýval otázkou, zda lze či nelze za daných okolností využívat lesní cestu k jízdě motorovým vozidlem, kam zřejmě žalobkyně svoji argumentaci mířila.
71. Soud tedy uzavírá, že jednu z uplatněných námitek shledal důvodnou. Proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (viz výše). Žalovaný je v dalším řízení právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
72. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady žalobkyně spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000

Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku a nákladech na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobkyně provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky ze dne 21. 5. 2020) po 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a jeden úkon (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) v poloviční výši 1 550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu]. Výše odměny činí 10 850 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 1 200 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 12 050 Kč, tedy 2 530,5 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 18 580,5 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

73. Osobám zúčastněným na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla v řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal ani okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Praha 30. srpna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.